

ESIMENE PEATÜKK

Jenny Starling peatas oma kulunud moega, kuid alati enam-vähem usaldusväärse kirsipunase väikekaubiku mäeharjal ja lülitas mootori välja. Ta võttis võtme süütelukust ja pistis kerge linase kuue taskusse, kõndis teepervele ja vaatas all looklevat Thamesi jõge.

Oli juuli ja odrapõllud alles hakkasid oma rohekat tooni mahe-dama vastu vahetama. Päike paistis kõrgel pea kohal kuumalt ja kusagil kauguses lõi kirikukell ühte. Ta lootis, et kirik asub Buscoti külas, kuhu, nagu kaart talle ütles, oli vaid veidi maad teed mööda edasi sõita.

Tema kõrval vilistas viirpuutihnikus rõõmsalt talvike, samas kui halltsiitsitajad trillerdasid isepäiselt kõrgemate põõsaste hekkides, mis kasvasid orus ridadena nagu lapitekk. Kibuvitsad ja metsikud moonid õitsesid nagu pöörased.

Jenny hingas suure sõõmu värsket õhku ja naeratas rahul-olevalt. Aeg-ajalt oli mõnus jätta Oxford selja taha, olgugi et ta oli oma praeguse ametikohaga St Babtista kolledži kokana üsna rahul.

Aga ta polnud põrmugi rahul kahepäädalase puhkusega, mis oli talle sama hästi kui peale sunnitud. Ametiühingu reeglid või vähemasti nõnda oli kolledži laekur väitnud.

Ta ohkas rõõmutult.

Jennyle polnud meele järele teiste puhkajate mõnevõrra naeruväärne harjumus – või nii see talle tundus – koguneda igal suvel mõnda välismaa randa, lootuses põletada end päikese käes punaseks nagu vähk. Mõte liivast kingades ei tundunud ahvatlev,

talle ei meeldinud, et lapsed panid kleepuvat jäätist toolidele ja pinkidele, ja kõige ebameeldivam oli talle süüa kellegi teise valmistatud toitu. Kõige selle tõttu jäi Jenny igasuvise suure brittide rände ajal paigale ning tundis surmavat igavust.

Seepärast hoidis ta alati silmad lahti, otsides rangelt ajutist tööotsa, et aeglasel ja igavad niinimetatud puhkusenädalad kuidagi mööda saada.

Ta lõdvestas järjekordse ohkega oma suursuguseid õlgu. Kaunid külavaated tema ümber on ju küllaltki meeldivad, mõtles ta hajameelselt, kuid tal oli kell 14.15 kohtumine kellegi härra Lucas Finchiga, kes vajas nädalavahetuseks kokka, ja nii ei saanud ta lõputult uimerdama jääda.

Kerge tuuleil kergitas tema laubalt paar tumedat läikivat lokki, kui ta kõndis tagasi oma auto juurde. Kuus jalga ja üks toll pikk* ning figuuriga, mille kirjeldamiseks sobinuks kõige paremini sõna „lopsakas“, oli tal keeruline oma ümarad vormid rooli taha pressida, ja ta lubas endale juba mitmendat korda, et otsib suurema kaubiku. Sellise, mis mahutaks veel rohkem toitlustustarbeid ja millel oleks ehk isegi roolivõim, töötav konditsioneer ja, mis kõige tähtsam, avaram jalaruum suuremat kasvu juhtide tarvis.

Ta suunas vana väikekaubiku (mille ühele küljele oli tema kunstiängis vaevlev ema maalinud ülemäära nunnu pildi üks-sarvikutest ja muinasjutulossidest) aeglaselt kitsast külateed mööda alla. Ta polnud peateelt ärakeeramisest saadik näinud ühtegi autot ja näis, nagu oleks see nukralt hüljatud moega tee leidnud vähe kasutust.

Ta oli sõitnud vaid pool miili mäest alla, kui nägi vastu tulemas meest, kes tallas roostes ja valjult krigiseva jalgratta pedaale vähimagi entusiasmiga. Hetk hiljem peatas Jenny auto mehe ees,

* 185,5 cm.

lülitas taas mootori välja ja puges õue. Tema väikekaubiku iidne sisepõlemismootor kippus olema väga vali ja kolisev ning andis aeg-ajalt ka tagasilööke, mis pani inimesed hüppama. Enamasti ka ta enda. Jalgratturi pea oli longus, kui ta püüdis oma kriuk-suvat ratast mäest üles sundida ja esiti ei saanud mees arugi, et Jenny oli peatunud otse tema ees. Leistangi külge oli hoolikalt kinnitatud poekott, milles toidukraam ähvardavalt rappus.

Jenny kõhatas. Valjult.

Mehe pea kerkis järsult ja lenks läks risti, nii et mees lendas pea ees sadulast maha. Ta maandus, Jenny arvates üsna kunstipäraselt, tema jalgade ette. Mees näis olevat lähedal pensionieale, tal olid väiksed hallid vuntsid ja näol kortse rohkem kui tikitud päevatekil.

Jenny liigutas kiiresti oma suurt keha ja läks vaatama, kas mehega on kõik korras.

„Sa sinine saatan,“ pomises mees, kuid tema hääles puudus tulusus, mistõttu kõlas see rohkem tervituse kui kirumisena. Kellel siis ikka jätkuks jaksu pärast seda, kui on pidanud kuuma suvepäeval vastumeelselt miilide kaupa rattaga väntama, arutles Jenny endamisi. Aga vähemasti polnud mees vigastatud.

Kui ta mehe kõrvale põlvitas, sättis too end nii, et jäi istuma tagumikule (ta ei toetunud enam küünarnukile ja ninale) ja põrnitses teele kukkunud ratast. Esiratas keerles ikka veel rõõmsalt, kuigi üsna tarbetult.

„Kuradi mõttetu jurakas,“ mühatas jalgrattur. „Kõndides jõuaksin kiiremini edasi.“

Ja siis, justkui oleks talle äkitselt meenunud põhjus, miks ta kukkus, pööras mees pea järsult üles, mütsinokk silmi varjamas. See, mida ta nägi, oli imeline naisekeha. Naisel oli seljas väga pikk, väga mõistlik rukkilillesinine suvekleit ja sama tooni pintsak, mis sobis ideaalselt tema suurte ja küllaltki ilusate silmade värviga.

Mees pilgutas silmi.

Viimati oli ta näinud nii vormikat naist kaugetel noorusaegadel, kui naistel olid puusad ja rinnad ja liivakellakujuline figuur, mis pani mehe suu vett jooksma.

„Vabandage mind,“ ütles Jenny viisakalt, vaadates alla mehe poole, kes istus juhtumisi ühe tema jala peal. „Saate te mulle öelda, kas Buscot asub kusagil siin lähedal?“

Jalgrattur pilgutas taas silmi. Siis ajas ta end võrdlemisi vastumeelselt püsti, ise seejuures teatraalsel kombel oiates ja ägisedes. Mees asetaskäed seljale ja venitas end. Krimpsutas nägu. Noogutas siis.

„Buscot on kohe kurvi taga ... khmm ... kullake. Võimatu on mööda sõita.“ Kuna Jenny polnud isegi mõelnud võimalusele, et *võiks* mingil põhjusel külast läbi sõita, ilma et seda märkaks, naeratas ta mehele napilt nõusoleku märgiks.

„Täna teid. Kas saate mulle nüüd öelda, kuidas leida üles ...“ Jenny ajas end kärmelt sirgu ja sukeldus väikekaubiku kindlaekasse ning tõmbas sealt välja kirja, „Wainscott House?“

Vana mees näis hetkeks oma ohtrad sinikad unustavat ja vaatas teda iseäraliku pilguga.

„Te lähete siis Lucas Finchi juurde?“ küsis mees. Tema silmad, mille kokk uskus olevat üsna lühinägelikud, tõmbusid kurjakuulutavalt kinni.

Jennyl polnud kombeks oma eraasjadest rääkida. Aga kuna ta oli süüdi – tahtmatult –, et mees nii äkitselt asfaldiga kohtus, võlgnes Jenny talle ilmselt hüvitiseks mingigi selgituse. Pealegi võis ta midagi oma peatse tööandja kohta teada saada. Ta noogutas kiiresti. „Just nii.“

Vana mees kehitas äkitselt õlgu. „Wainscott House asub küla lõpus, kohe jõe ääres. Suur, kandiline, kobakas hoone, vaat säärane on see. Ka sellest pole võimalik mööda sõita.“

Jenny naeratas ja mees oleks äärepealt teist korda pikali prantsatanud. Rattur mõtles endamisi, et pole ühegi naise näol iial varem näinud nii kaunist naeratust. Seesugust polnud olnud isegi tema endisaegsetel kinolina lemmiknäitlejannadel nagu Rita Heyworth ja Veronica Lake.

Siis surus ta sääraseid tobedad meelisklused peast ja haaras rattast, tõstis selle püsti ja põrnitses õnnetult. „Kaks miili veel minna,“ pomises ta ja ohkas nii raskelt, et Jenny kartis tema särginööpe eest lendavat. Mees hakkas ostukotti leistungil kohendama ja Jenny kummardus ning tõstis teeservast üles väikse lahustuva kohvi purgi, mis oli sõlmesetud kotisangade vahelt välja pudenenud.

Mees tänas teda selle eest, pistis purgi tagasi kotti, pööras järsult ümber ja vaatas Jennyt pikalt. „Lucas Finch pole siinmail kuigi populaarne, kullake. Mõtlesin, et sul on targem seda teada.“

Jenny, kes oli just hakanud tõstma üht jalga oma väikekaubiku poole, aetas selle kindlalt tagasi maha. „Tõesti?“ küsis ta, hääl tõusmas, meelitamaks meest teda usaldama või suisa keelt peksma.

Jennyl oli omajagu kogemusi inimestega, kes polnud ülearu „populaarsed“. Ja vahel olid need kohtumised lõppenud mõrvaga.

„Noh. Meie arvates on ta üks kaabakas.“

Jenny vasak kulm hakkas kerkima juuksepiiri lähedale. „Tõesti? Mis põhjusel?“

Vana mees nohises. „Noh, esiteks on ta kokni,“ sõnas ta kaalutletult. „Kõik teavad, millega need tähtsad linnavurled tegelevad. Tänapäeval ei saa usaldada isegi neid, kes kuuluvad niinimetatud professionaalide klassi. Selles jamas, milles kõik praegu siplevad, süüdistan mina pankureid, vaat nii.“

Jenny surus alla naeratuse ja soovi küsida „Kes meist siis neid ei süüdistaks?“, aga noogutas tõsiselt. „Kas on veel midagi?“

Mees võttis mütsi peast, tuues nähtavale hõredad hallid juuksed, ja sügas pealage. „Oh, kuulujutte on küllaga. Ta olevat kasvanud üles slummis, kuid püherdab nüüd rahas, tal on oma firma. Aga kust sai ta raha, et firma luua, kui ta pole sulij?“ Mees ajas lõua jonnakalt ette. „Vaata seda tahaksime kõik teada.“ Ta nohises taas. „Lisaks on tal papagoi. Üks neid suuri ja värvilisi, pika saba ja kurja nokaga,“ lisas mees süngelt, nagu oleks see tema kahtlustusi kinnitanud. „Vaata ette, kullake, muud midagi,“ lõpetas ta, vaadates Jennyt mureliku pilguga. „Ole väga ettevaatlik.“

Jenny naeratas taas ja jalgrattur taganes. Ta oli jäänud poissmeheks just seetõttu, et oli vältinud ilusa naeratusega naisi. „Noh, ma hakkam nüüd minema,“ pomises ta kiiresti ja lükkas ratast prooviks. See kiuksatas nagu hiir, kes on märganud juustutükki.

Jenny krimpsutas nägu ja võttis kiiresti suuna küla poole.

Paar hetke järele mõelnud, pööras vana mees pead ja vaatas, kuidas naine kummaliselt kujundatud väikekaubikuga kaugusse kadus. Ta oli roninud oma istmele selle iseäranis võluva graatsiaga, mis näis olevat omane mõnedele väga suurtele naistele. Naise kõnnak oli olnud samuti ilus. Ta justkui lendles üle tee.

Mees kortsutas kulmu. See tüdruk meeldis talle. Ta näis olevat head ja ausat sorti. Mees lootis vaid, et naine teab, mida teeb, kui Lucas Finchi suguse mehega asju ajab.

Ta kehtas õlgu ja lükkas hädaldava ratta mäest üles, enne kui istus sadulasse ja sõitis ohtlikult vabisedes järgmisse külla, kus asus tema kodu.

Wainscott House asus Thamesi jõest tõesti vaid kiviviske kaugusel. Jenny parkis oma väikekaubiku teeserva, suure hobukastani varju, lukustas selle hoolikalt ja kõndis valge aia-värava juurde.

Ta ei kartnud, et keegi võinuks tema vana romu varastada, eriti nüüd, kui ema ja pintsel olid elanud selle peal välja oma raevu. Aga tal oli seal palju köögitarbeid ja tal oleks olnud kahju, kui mingid purjus nolgid oleksid kaubikuga lõbusõidule läinud ja selle puruks sõitnud.

Elumaja oli tugev kandiline hoone, kahtlemata kunagine talumaja. Selle eesaed oli imeline; *tõeline* aed, oleks öelnud tema vanaema. Maja otsaseinte juures kasvasid tokkroosid ja kukekannused, sõrmkübarad ja kellukad. Kividest rada viis otse maja keskel oleva eesukseni ning seda ääristasid võõras-omad, peiulilled, mustkõõmned, lõhnavad neitsikummelid ja habenelgid. Veranda ees kasvas kuslapuu, raamides vana puidust ust lõhnavate õitega. Mesilased ja liblikad lendlesid õietolmust joobnuna õnnelikult soojas õhus, täites selle sumina ja veikleivate värvidega.

Jenny ohkas selle postkaardiliku vaatepildi peale kadestavalt, kuid õndsalt ning heitis siis pilgu käekellale. Ta oli jõudnud vara. Mis seal's ikka. Ta marssis mööda rada maja juurde, asetask maha väikse kohvri, mis oli säärase lühikeste töötuste tarvis alati pakitud, ja koputas tugevasti uksele.

Ja Jenny võis *tõesti* kõvasti koputada, kui seda vaja oli. Hetk hiljem avas ukse pikk kõhn hallipäine mees, kelle silmad olid niisked ja sinised. Mehe vasakul õlal istus suur punane aara. Linnu nõõbitaolised silmad langesid temale, kui lind pea uudishimulikult küljele kallutas.

„Tere,“ ütles lind. Väga selgesti. Jenny naeratas linnule.

Lucas Finch vahtis matslikul kombel vormikat hiiglannat, kes tema ees seisis, ja siis vajus tema suu koomilisel moel pärani.

Jenny, keda säärane ebatavaline vastuvõtt põrmugi ei häirinud, naeratas viisakalt ja sirutas käe. „Mina olen preili Starling,“ ütles ta rõhutatult.

Nagu oleks ta võinud olla keegi teine.

Lucas võpatas, nii et papagoi saba kerkis, kui lind püüdis tasakaalu säilitada, ning sirutas siis käe, pigistades Jenny kätt kõvasti. „Lucas Finch,“ sõnas ta sõbralikult.

„Vastasin teie kuulutusele, kui otsisite nädalavahetuseks kokka,“ sõnas Jenny, kui mees rohkem sõnagi ei lausunud ega kutsunud teda sisse.

Lucas pilgutas silmi ja näis end siis korraga koguvat. „Oh, õigus küll. Jah. Just nii. Khmm ... jah. Khmm ... palun tulge edasi.“ Mees astus sammu tagasi ja juhatas ta ruumi, mida kutsuti kõigest nelikümmend aastat tagasi külalistoaks. Nüüd oli sellest tehtud midagi kontori- või kabinetilaadset ning aknast avanes kaunis vaade jõe ja puudesalule vastaskaldal.

„Khmm ... vahest istute?“ küsis Lucas. Ta nägi välja nagu mees, kes on saanud kõik, mida ihaldab, kuid kel pole õrna aimugi, mida sellega nüüd peale hakata. „Khmm ... juua?“

Jenny naeratas. „Kas võin paluda klaasitäie külma morssi?“ vastas Jenny lootusrikkalt.

„Morssi?“ Lucas, kes oli läinud otsemat teed alkoholikapi juurde, aetas viskikarahvini käest ja pööras end pooleldi. „Khmm ... selge. Morss.“

Mees oli päris kindlasti kokni, just nagu jalgrattur oli öelnud. Tema sõnad tulid ninast säärase kokniaktsendiga, mis võinuks panna hõbeda tuhmuma. „Morss,“ kordas mees uuesti ja silmitses igatsevalt alkoholikappi.

„Külm piim sobib ka, kui eelistate seda,“ lisas Jenny, arvates õigesti, et härra Lucas Finch pole ilmselt iial ostnud morsisiirupit.

„Piim!“ Mees muutus sedamaid rõõmsamaks ja kadus hetkeks ning tuli umbes minut hiljem tagasi klaasitäie valge vedelikuga. See oli nii külm, et klaasi peale olid tekkinud tillukesed kondensveetilgad, ja Jenny võttis selle tänulikult vastu. Tema ja palav ilm ei klappinud omavahel kuigi sageli. Ta jõi innukalt mitu suurt lonksu.

Lucas jälgis, kuidas Jenny lihav lõug juues pisut võdises ja taganes tooli juurde, suutmata pöörata silmi nii muljetavaldavalt vaatepildilt. Ennast ise üles töötanud mehena, kellel oli kahtlemata iseloomu, tundis ta vaistlikult ära teise isiksuse, kui teda kohtas. Ja kuna ta oli südames seltskondlik, inimsõbralik sell, avastas ta, et ajutine kokk on talle üsna meele järele.

Jenny asetas klaasi vasakule põlvele ja silmitses meest kannatlikult.

Lucas naeratas. „Ah nii. Teie olete kokk,“ ütles ta ja lõi korraga särama. „*Muidugi* olete te kokk.“ Justkui oleks ta võinud valju häälega lisada, et Jenny võib sama hästi olla ükskõik kes.

Jenny sai sellest kohe aru, aga ei solvunud põrmugi, vaid naeratas mehele vastu. „Mu isa ütleb alati, et kõhna kokka ei saa usaldada. Nad tekitavad inimestes ebamugavust,“ vastas ta otskohele.

Lucas Finch naeris. Papagoi naeris.

Jenny naeris. Ja siis asus ta endale omaselt asja kallale. „Ja nüüd, härra Finch,“ alustas ta reipalt. „Nagu ma aru saan, on teil vaja kokka laupäeva hommikusöögist alates kuni pühapäeva õhtusöögini.“

Lucas noogutas ja naaldus tooli seljatoele. „Just nii.“ Ta muutus ühtäkki ärimeheks ja potentsiaalseks võõrustajaks. „Mulle tulevad nädalavahetusel külalised. Ma korraldan pidusid harva, aga kui ma seda teen, siis tahan, et kõik oleks veatu. Mulle ei meeldi koonerdada. Mul on siin muidugi ka majapidaja, aga

külaliste jaoks tahan ma laeva läikima lüüa.“ Mees naeris, nagu oleks see olnud mingi privaatne nali.

„Just nii,“ sõnas Jenny, hää l heakskiidust pakatamas. „Kui palju külalisi te ootate?“

„Noh, tulevad noor David Leigh ja tema ilus väike naisuke Dorothy. Muide, ta avastas just äsja, et on sedapsi, seega kui avastate teda üle parda jõkke öökimas, siis ärge arvake, et asi on teie toidus.“

Jenny viisakas naeratus tardus. „Ärge muretsege,“ vastas ta väga armsalt, olgugi et läbi hammaste. „Ei mõtle.“ *Justkui saaks see nõnda olla!* On ikka jultumust sedasi mõelda. Isegi rasedad naised, *eriti just* rasedad naised pidasid tema valmistatud toitu jumalikuks.

Kui Lucas oleks seda vaid teadnud, oleks ta hakanud sedamaid andestust paluma. Aga kuna mees seda ei teadnud, noogutas ta vaid ja jätkas muretult. „Siis tulevad vanatoi Gabriel Olney ja tema naine, kaunis Jasmine. Tema istutaksin ma meeleldi oma aeda, seda ma võin öelda.“ Ja ta venitas seda kahemõttelist lauset nii lapseliku rõõmuga, et Jenny ei saanud öeldut mehele kuidagi pahaks panna. Kuigi naisõiguslased oleksid sedamaid säärase seksistliku märkuse peale mehele kõrri karanud, mõtles Jenny, huuled ironiliselt tukslemas.

„Ta on tõesti väike võrgutaja. Tegelikult pole ta üldse noor, aga see ongi parem, kui saate aru, mida ma silmas pean.“

Jenny surus ohke maha, hakates taipama, mida õnnetu jalgrattur oli silmas pidanud. Poliitkorrektne polnud Lucas Finch kohe kindlasti. Ühtäkki ei pannud Jenny põrmugi imeks, et härra Finch polnud seal kandis kuigi populaarne. Isegi tänapäeval kippusid külaelanikud, nagu ta väga hästi teadis, olema pigem omaette hoidjad ja konservatiivsed.

Olgugi et hoopis teistel põhjustel, hakkas mees ka selle koka silmis muutuma väga ebapopulaarseks. Vähimgi halvustav vihje tema toidu kohta ajas Jenny püha viha täis.

„Seega tuleb ainult neli külalist?“ küsis ta selgituseks. Mõistagi tuleb tal silmas pidada Dorothy Leigh' seisundit. Talle palju köögivilju ja riisiroogasid.

„Jah. Ja muidugi mina ja teie ja kapten Lester ja masinist. Oh, Francis ka. Mu toapoiss,“ lisas ta. Ta ütles viimase sõna nii nagu mustkunstnik, kes ütleb „abrakadabra“, enne kui kübarast küüliku välja tõmbab.

Jenny leidis selle enda meelehärmiks olevat väga liigutava. Ta ei kahelnud, et Lucas Finch oli tõesti kasvanud üles vaesuses. Viis, kuidas mehele meeldis võõrustamise peale raha laristada, oli selge märk. Ja kui mees nüüd nõnda austaval moel viitas toapoisi vanamoelise tiitliga Francisele, tõmbus Jenny süda kaastundest kokku. Londoni kõntsas üles kasvanud noore Lucas Finchi jaoks oleks mõte oma toapoisist olnud kahtlemata sama fantastiline unistus kui see, et talle võiks kuuluda kullakaevandus.

Samas ei tasunud ilmselt mõelda sellele, mida arvaks Francis – keda polnud seal – sellest, et Lucas teda oma toapoisiks nimetab. Jenny peletas selle mõtte peast. Ta laskis mõtetel teemast kõrvale uidata.

„Teil on siis ...“ Jenny arvutas mõttes kiiresti, „viis külalist ja ... khm ... masinist? Ja Francis ja mina?“

Lucas kortsutas kulmu ja vaatas teda arusaamatul pilgul.

„Ei,“ vastas ta. „Tulevad vaid Olneyd ja Leigh'd.“

„Ja kapten?“ küsis Jenny. Tema kuulus ju ometi külaliste hulka.

Lucas vaatas teda, nagu oleks Jenny hulluks läinud. „Kapten juhhib paati, kullake,“ selgitas ta kannatlikkusega, mida võinuks pidada lahkeks, kui see poleks olnud nii patroneeriv. „Tema ei söö meiega, aga ma eeldan, et peate talle siiski natuke toitu kõrvale panema. Küllap masinistile ka.“

Jenny vaatas teda pilguga, mis oli puurivam kui pilk, millega piidles teda papagoi. „Paati?“ kordas ta teravalt.

„Muidugi,“ vastas Lucas nüüd üllatunult. „Stillwater Swan.“ Ta ütles seda nii armastavalt, nagu Romeo võinuks öelda Julia nime.

„Stillwater Swan.“ Jenny kordas mehe sõnu tuhmilt ja tundis puna palgeile tõusmas. Jennyl oli juba tunne, et tal võib olla papagoiga päris palju ühist. „Härra Finch, ma ei mäleta, et meie kirjavahetuses oleks sõnagagi mainitud paati,“ ütles ta jäise tooniga.

Tegelikult polnud Jenny sugugi kindel, kas talle meeldib sõna *paat*.

Tema isa, kes oli veetnud oma karjääri lõviosa Londoni ja seejärel Pariisi tippkokana, oli talle rääkinud, kuidas oli kunagi töötanud laeval Queen Elizabeth II. Ja jutustanud oma kohutavatest üleelamistest taifuuni ajal Bora Bora lähistel. Jenny nägi siiani õudusunenägusid sellest, kuidas püüab valmistada seitsmekäigulist õhtusööki köögis, mis aina kõigub.

Siis lajatas Lucas Finch endale hämmeldunult vastu laupa ja papagoi hüppas tema õlal ehmatusest.

„Sa vana sooda,“ ütles papagoi selgelt.

Jenny heitis linnule üllatunud pilgu ja kehtas õlgu. Kahtlemata oli lind õppinud aastate jooksul oma peremehelt nii mõnegi krõbeda väljendi. Oli lihtsalt puhas juhus, et ta oli otsustanud oma kommentaari kuuldavale tuua nii õigel hetkel.

„Loomulikult. Kas ma siis ei maininud seda?“ Lucas naeratas omaenda hajameelsuse peale. „Tulge, khmm ... preili ... khmm ...“

„Starling.“

„Starling. Ma näitan teile oma au ja uhkust.“

Jenny polnud põrmugi kindel, et tahab Lucas Finchi au ja uhkust näha. Sellest hoolimata ajas ta end vastumeelselt püsti ja järgnes mehe pikale hallipäisele kogule läbi maja ning välja hiigelsuurde tagaaeda, mille kaugemast servast voolas mööda

Thamesi jõgi nagu mõni uhke sugulane, kes on tulnud külla. Ja seal, suure puidust silla juures nägi Jenny kõige ilusamat vaatepilti, mida oli iial näinud.

„Paat“ oli suur, lamedapõhjaline, kahekorruseline ratasaurik – ilmselgelt ehitatud just nimelt sõitma Inglismaa suurimal jõel. See polnud küll nii uhke nagu Mississippi jõelaevad, aga kindlasti oli see omapärane ja vaieldamatult elegantne. Sellest õhkus stiili.

Nagu nimest aimus, oli laev värvitud säravaks, peaaegu silmipimestavalt valgeks ning selle külgedel jooksid must ja oranž triip. Kui nad laevale lähenesid, märkas kokk, et auruvile, mis kõrgus laeva kohal, nägi välja nagu luigepea, oranžiks värvitud nokk laiali, et aur sealt välja pääseks.

Jõelaeva ülemisel korrusel olid väiksed rõdud ning seinetele olid riputatud korvid, mis ajasid üle sinistest, punastest, valgetest ja kollastest lilledest. Vaskosad särasid nagu kuld. Puidust laevatekk oli kuiv ja puhas ja helekuldset tooni. Mõlema korruse aknad olid suured ja puhtad, klaasist liuguksed viisid alumisele tekile. See oli päris kindlasti rikka mehe mänguasi.

„Kas ta pole tore?“ küsi Lucas Finch meisterliku tagasihoidlikkusega ja säras uhkusest ning Jenny noogutas.

„Oh jaa,“ nõustus Jenny. Kui tal tuli veeta nädalavahetus sel imelisel laeval süüa tehes, soovis ta igal juhul enne giidituuri. Eriti tahtis ta näha kööki. Õigupoolest pidanuks ta ütlema selle kohta kambüüs.

Stillwater Swan isegi ei kõikunud, kui nad sadamasillalt läbi avatud pardaluugi läksid ja alumisele tekile astusid. Jenny läks kohe laeva ahtrisse ja vaatas alla, suurte labade poole.

Pikad, elegantselt kaardus labad puhkasid Thamesi rahulikus selges vees. Ta kujutles, kuidas need ringi käivad ning laeva õrnalt ja sujuvalt edasi lükkavad. Miks ratasaurikud küll nõnda kujutlusvõimet sütitavad, mõtles ta endamisi. Ta tundis end

nagu elevelil koolitüdruk, kes valmistub minema oma esimesele tantsupeole. Jenny oli valmistanud karjääri vältel süüa lossides, kolledžites ja Inglismaa uhkeimates kodudes. Aga see oli midagi erilist. Vahest pani tema südame tukslema maagiline aur või lihtsalt ammuste aegade kutse ja romantika.

„See siin on mootoriruum.“ Lucas avas hetkeks ukse ning näitas talle suurt, kuid moodsat aurumasinat ja tervet rida tehnilise väljanägemisega tänapäevaseid näidikuid. „Siin hoitakse sütt ja vett.“ Mees osutas peaga küljele, kus oli väike uks, mis viis laoruumidesse. „Tulekahju või paakide tühjenemise puhuks on meil tüürpoordis veel üks tünnitäis puhast vett.“

Jenny noogutas, kuid ei teadnud tegelikult midagi sellest, kuidas säärane laev töötab. Ega see teda väga huvitanud ka. Talle piisas õnneks sellest, kui ta köögis – ei, *oma kambüüsis* – kraani lahti keerab ja sealt tuleb vett.

„Aga külalistel pole mõistagi siia laeva räpasesse haisvasse otsa mingit asja,“ naeris Lucas. „Seal üleval,“ mees nooksas üles teise korruse rõdude poole, „on kolm magamistuba ja vannituba. Neis on muide kaheinimesevoodid. Ja paksud vaibad. Ja ehtne antiikmööbel. Kui ma lasksin Swani ehitada – sellest peab nüüd olema üle kümne aasta –, tahtsin ta sisustada vaid parimaga.“

Jenny ei teinud kiitlemisest välja, sest oli juba aru saanud, missuguse mehega tegemist on.

Ta ei kahelnudki, et Lucas pidi saama kõigist asjadest parimad, ja mehe ekstravagantsus ei rõõmustanud ega liigutanud teda. Oli selge, et Stillwater Swan lihtsalt vääriskõige paremat.

Ta järgnes mehele, kui too juhatas ta suurde salongi, mis, nagu Jenny kohe märkas, oli ühtlasi söögituba.

Ruumi keskel oli suur läikiv mahagonipuust laud, mille ümber mahtunuks vabalt kaksikümmend inimest. Kokk kujutles, kuidas see on kaetud lumivalge linaga (mis muu värv sobinuks Stillwater Swanile?) ja täis säravat kristalli, keskel kõrgumas

lilledest ümbritsetud küünlajalg ja laual söögiriistad seitsmekäigulise õhtusöögi tarvis.

Ta hakkas ootusärevusest lausa värisema.

Lucas Finch jälgis tema reaktsiooni rahuloleva naeratusega ja noogutas. Sel hetkel teadis ta, et see üllatav kokk ei vea teda alt. Tema külalised saavad nautida parimat. „Täna õhtul tuuakse lilled ja toiduained.“

Jenny kuulis võlusõna „toiduained“ ja pöördus mehe poole, sinised silmad säramas. „Tõesti?“

Lucas naeratas. „Ära muretse, kullake, sa saad kõik ise üle kontrollida ja kui ma olen midagi unustanud, siis ütle mulle. Mul on siitkandi lihunike ja köögiviljamüüjatega kokkulepe. Ma saan kõike, mida tahan.“ Tema silmad kilasid, olles kaotanud hetkeks oma lõbusa, muretu sära.

Jenny tegi endale mõttes märkuse seda kilavat pilku edaspidi jälgida. Säärane pilk on silmis vaid tõeliselt halastamatutel meestel. Ta järgnes mehele, huulil mõru naeratus, kui too viis ta kambüüsi, mis polnud pooltki nii kitsuke, kui ta oli kartnud ja ette kujutanud.

Suur gaasipliit seisis ühes nurgas, ümbritsetuna piisavast tööpinnast. Kapid olid asetatud laevadele omaselt väga korralikult, nii et need võtsid võimalikult vähe ruumi ja kasutasid samas ära viimasegi ruuttolli. Lisaks oli seal suur kraanikauss ja väike laud. Kokkuvõttes polnud asi üldse halb.

Ta uuris kiiresti tarvikuid: piisavalt potte, panne ja köögiriistu. Ta oli muidugi turvaliselt väikekaubikusse pakkinud ka oma noad, lusikad, spaatlid ja muu. Ükski tema standardile vastav kokk ei reisinud nendeta.

Pärast pikka põhjalikku uurimistööd noogutas ta, pööras end mehe poole ja naeratas. „See sobib väga hästi,“ ütles ta sõbralikult.

Lucas Finch naeratas.

Papagoi tema õlal kõhatas.

„Magada tuleb teil küll siinsamas kõrval koka kajutis,“ sõnas mees ja läks vaheseinas asuva väikse ukse juurde. See avanes väiksesse magamistuppa, kus olid kušett ja pisike riidekapp, mille alumises otsas oli üks sahtel. Seal polnud isegi illuminaatorit ja Lucas tõmbas nõõri, mis pani põlema üsna hämara lambi. Jenny heitis voodile õnnetu pilgu ja kehtas siis massiivseid õlgu. Lõppude lõpuks oli see ju vaid üks öö.

„See sobib,“ vastas ta napilt ja pööras end tagasi oma kambüüsi poole. „Kas tahate laupäeva ja pühapäeva hommikuks täielikku Englise hommikusööki?“

„Jah. Hea on alustada kruüsi korraliku kõhutäiega,“ nõustus mees rõõmsalt ja Jenny lausa säras talle vastu.

See mees meeldis talle, olgugi et ta oli mõneti tahumatu.

„Siis lõunaks midagi kerget – salat, pasteet, midagi seesugust –,“ jätkas mees entusiastlikult, „ja seejärel, ütleme umbes kella kaheksaks, nii uhke söömaaeg, kui suudate valmistada.“

Jenny vaatas teda pikalt ja mõtlikult. „Ma võin valmistada väga rikkaliku laua, aga toiduained peavad olema õiged,“ hoiatas ta meest. Ta unistas sellest, et saaks valmistada söömaaja, ilma et miski teda kammitseks. Aga ta teadis, et kipub üle pingutama.

Lucas naeris. „Selles ma ei kahtlegi.“

Jenny piidles teda kavalalt. „Kui palju käike teil mõttes oli, härra Finch?“

Lucas vaatas teda himural pilgul. „Üllata mind, kallike.“

„Anna üks musi,“ tõlkis papagoi abivalmilt.

Jenny vaatas mõtlikult lindu ja heitis siis pilgu tema naeruisilmsele omanikule.

„Ma võin seda vabalt teha,“ pomises ta. Ja naeratas siis. Noh, ise ta seda tahtis!